DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY

FABRIKA SVITAVY

číslo 6

čtvrtek 19.6.2014

ÚVODNÍK...

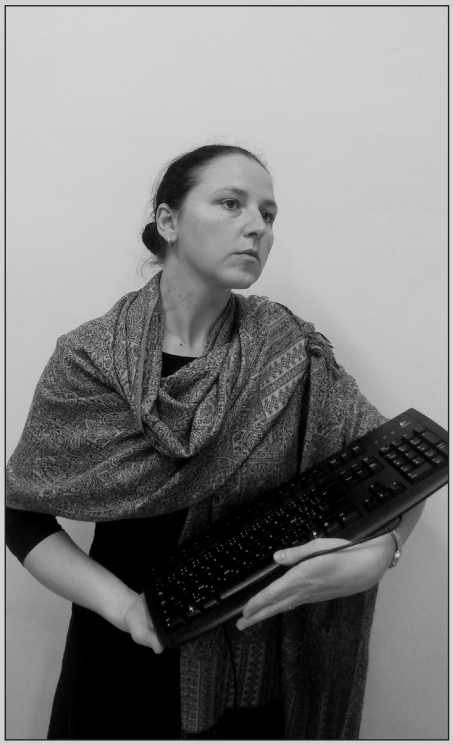

Dětská scéna 2014 končí.

Vzduch a s ním i celý prostor Fabriky, kina Vesmír a divadla Trám a centrum Svitav jsou nabity divadelními zážitky, radostí ze společných setkání, zkušenostmi (novými, divadelními, pedagogickými, diskusními,..), novým přátelstvím, možná u některých mladších – možná starších – účastníků i novou láskou, emocionálním prouděním, tvořivou energií, radostí, obohacením, naplněním, novým věděním, které si účastníci pomalu a postupně odvážejí s sebou domů. Někteří z nás jsou lehce unaveni, ovíněni, vyčerpáni. Nevadí, i to k tomu patří.

Možná se vám někdy stalo, že po velmi intenzivně stráveném čase jste se vrátili domů, k rodičům, manželkám a manželům, kamarádům a kamarádkám a na chvíli vás zachvátil pocit, že vás ostatní nechápou, nevědí, co jste zažili, co se ve vás právě odehrává. A může dojít až k mírnému třesku.

Ono se to časem ustálí. Ale zážitky nám zůstanou.

Prázdniny jsou na dosah, tak si je užijte na táborech, trempech, zájezdech, dovolených, festivalech, v přírodě, v lese, u moře, na horách, v údolích, v parcích, zahradách, ve městech, na hradech a zámcích, v zahraničí i doma, v lodi i pod stanem....

Těšme se! Na prázdniny i na Dětskou scénu 2015 – opět ve Svitavách!

Hana Volkmerová

POHLED ZEVNITŘ...

...ZE SEMINÁŘE A - DIVADELNÍ TVORBA V KONTEXTECH SOUČASNÉHO SVĚTA

Lektorem semináře je anglický režisér a pedagog Michael Supple, který vystudoval anglickou literaturu na Univerzitě v Sheffieldu, získal učitelský certifikát na Univerzitě v Newcastlu a absolvoval magisterské studium v oboru aplikovaného umění. Po studiích pracoval jako učitel angličtiny a dramatické výchovy, později se stal vedoucím oddělení dramatické výchovy na všeobecném gymnáziu v Northamptonshiru. V té době vydal spolu s Jonothanem Neelandsem a Judith Ackroydovou dvě učebnice dramatické výchovy určené k výuce o Williamu Shakespearovi a spolupracoval na dalších materiálech věnovaných dramatické výchově v britském národním kurikulu. Později založil a vedl významný divadelní soubor Key drama, který nabízel dětem a mládeži z celého hrabství Northamptonshire smysluplné trávení volného času. V současnosti se kromě divadelní práce s mladými lidmi věnuje procesu dramatické výchovy v jiných kontextech a práci s učiteli. Působí jako konzultant ve společnosti Changing Culture.

Hned od začátku lektor Michael Supple vtahuje seminaristy svým vyprávěním v roli advokáta do fiktivní situace policisty zadrženého Alexe, který je podezřelý z dvou vražd bratrů farmářů a jednoho neuskutečněného pokusu o vraždu třetího z bratrů. Strukturování dramatu pak pokračuje rekapitulací informací, které víme o situaci přátelského Alexe s jemnou duší, který není bohužel moc sdělný. Problémem je mimo jiné život v různých, a ne zrovna přátelských komunitách. Následně jsou seminaristé vyzváni k pokládání otázek, na které by se chtěli dozvědět odpovědi. Všem je po krátké rozpravě nabídnuta možnost se osobně setkat s Alexem, opět prostřednictvím lektorovy hry v roli, a tím od něj zjistit podrobnější informace.

Mozaika se začíná postupně vybarvovat prostřednictvím techniky horkého křesla a dovídáme se z neverbální komunikace Alexe (nejen z toho, že žmoulá kapesník), že má velký strach, že by chtěl být se svojí babičkou, které chystal dort, na nějž potřeboval cukr od sousedů. Že si nepamatuje na momenty po kýchnutí a zboření domků dvou obětí, na jejich roztrhání, na zákon o rovnosti všech obyvatel... Náhle překvapuje, že ho velmi rozzlobilo, když na něj to prase za dveřmi začalo řvát. Postupně všem dochází, že se ocitáme v příběhu tří prasátek a že Alex je vlk a policisté patří ke komunitě prasat atd.

Po sdělení, že jsme právnická firma, která pracuje nejnovějšími metodami a velmi tvořivě, padla otázka: Myslíte si, že tento spor můžeme vyhrát? Svůj názor seminaristé promítli do postoje k židli uprostřed místnosti, tzn. čím blíže židli, tím pevnější přesvědčení o úspěšné obhajobě. Na tomto základě vznikly dvě skupiny, a to obhajoba a obžaloba. Každá ze skupin si měla připravit a přehrát s veškerým využitím dramatických a divadelních technik svoji verzi událostí. V divadelní akci tak obě skupiny zúročily předchozí zkušenosti a ukázaly svůj výklad motivací Alexe a dalších již zmíněných postav. Alex například podlehl svým vlčím pudům a je pro něj velmi těžké si tyto skutečnosti vůbec připustit. Ke konci zbyl krátký prostor pro vzájemné představení seminaristů navzájem a kladení dalších otázek k zodpovězení.

V druhém dni jsme na příběh velmi volně navázali diskusí o otázkách z předchozího dne, výběrem prostředí a zaměřením se na ztvárnění situace a sdělení nalezeného tématu. Michael upozorňuje na práci s detaily výrazu (pohyb, pohled očí, gesto, umístění v prostoru...) a práci s rozvojem potřebných dovedností pro hraní divadla i v následujících cvičeních, např. pří práci s živými obrazy, jejich výstavbou s důrazem na počáteční srozumitelné sdělení, aby diváci poznali, kde se první vstupující hráč nachází. Postupně přicházejí další spoluhráči a živý obraz doplňují s akceptováním pozic všech na scéně, a především posledně příchozího. Při vysvětlování rozdílu mezi hraním pro sebe a hraním pro diváky využívá příkladů na konkrétních cvičeních. Například se snaží divákovi zpřehlednit situaci frázováním ve vytvořeném prostředí a pohybovým rozehráním krátké improvizace, kdy se přidá možnost každému hráči říct jedno slovo nebo udělat nějaký zvuk napomáhající vyjádření charakteru hrané postavy. Slovo tak funguje jako „boďák“ na divadle, který pomáhá přesouvat divákovu pozornost. Ve skupině velmi zafunguje také výzva, abychom jako diváci byli pozorní a přísní jako režiséři, což může velmi pomoci při výběru a uspořádávání sekvencí a tím i lepšímu vystavění situací.

Seminář skvěle překládá - jako velmi často - Petra Kunčíková.

Jan Karaffa

POHLED ZEVNITŘ...

...ZE SEMINÁŘE S - POSELSTVÍ PŘÍBĚHŮ S LEKTORKOU VLASTOU GREGOROVOU

Ve dnech 13.-19. 6. 2014 jsme navštívili Dětskou scénu ve Svitavách. Po příjezdu jsme se ubytovali a poté nás čekala první informační schůzka. Po přečkané noci v tělocvičně ZŠ Reigrovy na nás čekal první seminář pod taktovkou lektorky Vlasty Gregorové. Mnoho z nás si vybralo dílnu zvanou Poselství příběhů. Na úvod semináře jsme se seznámili a poté jsme si zahráli hry na rozehřátí a rozproudění energie ve skupině. Seminář obsahoval spoustu her a cvičení. Například jsme si každý vytvořili svůj vlastní graf života, pracovali s rytmem a pohybem a literární předlohou. Celá naše práce šla ruku v ruce s knihou a prací s příběhem. Jak už to tak bývá, po semináři nás čekal oběd. Po obědě jsme si dopřáli chvíli na odpočinek a nové nabrání sil a odpoledne následoval další program. V tomto odpoledním bloku jsme měli možnost zhlédnout divadelní představení různých skupin. Po zhlédnutých představeních na různé náměty, například návyková látka, různé verze Karkulky a spousty dalších, byl připraven ještě rozborový seminář, kde docházelo k diskusím o představeních. Zde jsme měli možnost projevit své názory, položit otázky, které nás trápily, nebo si vyslechnout názory odborníků v divadle kovaných. Po náročném rozboru nás čekal příjemný večer, kdy jsme měli možnost zhlédnout divadelní představení divadla Drak. Představení bylo úžasné a myslíme si, že každého z nás se nějak dotklo. Herci odvedli velmi dobrý výkon. Uměli dobře pracovat s mimikou, tělem a prostorem. Doslova zvláštností představení bylo dokonalé propojení divadelní hry s kouzlem. Iluze, která byla hlavním motivem divadelní hry, byla mnohdy až dech beroucí, ale přitom jednoduchá a přiznaná pro diváka. Toto byla naše pracovní sobota.

Podobný harmonogram nás čekal každý den. Ještě nejsme u konce, ale každý nový zážitek je pro nás odměnou. Již nyní se dá říci, že přehlídka, které jsme účastni, je pro nás obrovským přínosem.

Teď více k již zmíněným dílnám.

Náš seminář, zaměřený na práci s příběhem, se nesl ve velice příjemném rytmu. Seznámení s paní Vlastou, vzájemné poznávání ostatních členů, stmelení kolektivu a odbourávání sebepozorování byly první úkoly, se kterými bylo třeba se poprat. Z lektorky, Vlasty Gregorové, byla cítit zkušenost a dlouholetá praxe, kterou dokázala uplatňovat i na nás. Náš seminář ve zkratce vypadal asi takto. Na úvod rozehřívací hry, poté hry tematicky zaměřené a průpravné hry. Poté už jsme se dostali k první práci s knihou. V rámci semináře jsme se seznámili s několika dětskými knížkami (Max Bollinger: Šťastný skřítek, Alois Mikulka: Smutný tygr a Olga Černá a Michaela Kukovičová: Kouzelná baterka). Každá kniha byla samostatným tematickým celkem, který byl vystaven na struktuře playmakingu a paní Vlasta nás vedla k tomu, abychom se zdokonalili ve výstavbě metodických hodin pro děti inspirovaných příběhem.

Jako ukázku práce máme možnost si připravit vystoupení pro ostatní seminaristy. Jak toto vystoupení dopadne? To nikdo z nás ještě říci nemůže, ale doufáme, že dobře.

To je snad vše a my jdeme sbírat další zážitky a putovat za poznáním dramatické výchovy i divadla samotného.

Reflexi sepsali studenti SPgŠ a SZŠ Svaté Anežky české, Odry

POHLED ZEVNITŘ...

...ZE SEMINÁŘE B - OD HRY K AUTENTIČNOSTI S LEKTORKOU HANOU SMRČKOVOU

K paní Smrčkové chodím už dva semestry na hereckou výchovu v rámci studia dramatické výchovy na DAMU. Její způsob práce jsem už měla touto cestou možnost lépe poznat. Proto by mě neměla překvapit ani otázka, kterou mi hned několikrát někdo v průběhu dní trávených na dětské scéně položil: „Proč jsem šla do semináře, kde jsem mohla předpokládat, co můžu čekat, a nezkusila něco nového?“ Myslím, že právě teď nastal ten pravý čas si pro sebe i ostatním tak trochu odpovědět. Na seminář jsem se velice těšila, jednak proto, že jsem si přála v průběhu DS i hýbat. Ale především protože soudím, že hledání autenticity není nikdy u konce. Je v tom určité kouzlo přítomného a neopakovatelného okamžiku, které se v čase stráveném s paní Smrčkovou tak často vynořuje. Člověk mnohdy, nebo spíš většinu času vůbec netuší, co fantastického se v něm skrývá, a tento tvořivý způsob práce jej přivede na cestu dalšího objevování. Je to spontánní tvorba, hra a objevná zábava, která se mi po pouhých dvou semestrech zdá nevyčerpatelná natolik, že jsem nepotřebovala jít do jiného semináře, abych objevovala něco „nového“. Ba naopak, to „nové“ a inspirativní se vynořovalo samo, což je v případě hodin paní Smrčkové zárukou. Tato záruka je však vykoupena podmínkou, že se člověk uvolní, nic nevymýšlí a nechá všechno bez jakéhokoli tlaku vyloupnout. Musím říct, že jsem se cítila ohromně rychle v bezpečí se známými a zprvu i některými neznámými tvářemi a bez bázně prozkoumávala, experimentovala a zkoušela a zakoušela. Zároveň bylo úžasné sledovat a obdivovat i objevy ostatních účastníků semináře. Byl to skvěle strávený čas a vůbec nemám pocit, že bych nezažila něco nového, ba naopak.

Božena Osvaldová

ZAHLÉDLI JSME...

NAHLÉDLI JSME...

...DO DÍLEN V MUZEU

V dílně pro děti ze souborů, která probíhala ve svitavském muzeu mezi uměleckými díly, vznikla další umělecká díla. Děti se nechaly inspirovat obrazy a vytvořily k nim díla literární. Přinášíme vám báseň k obrazu Emila Spáčila Motiv z parku.

Svět mě spíná
duši svírá
Dusí mě a bolí
jen jedno místo
kde je klid
a kde necítím ty
boly
je ukryté a
zapadané
skryté a
zapadané
skryté v zeleném
listí
Je tajemné
a nehledanédokud o něm
něco zjistí
Tváře bledé
kůže z alabastru
vlasy hnědé
šaty v polopasu

Lucie Kratochvílová, 16 let

Dvě lektorky zvučných jmen – Hedvika Švecová a Vendula Kecová - ovládají muzeum po dobu přehlídky souborů. Zatímco Hedvika čerpá z výstavy obrazů, Vendula využívá možnosti stálé expozice praček, valch a van.

Tato výstava je jedinou svého druhu v republice. Když se zde loni odehrávala dílna, zaměřená na rytmus a vytváření zvuků, poskytla nám různorodá zařízení s páčkami, poklicemi, plechy a jinými „zvukonosnými“ součástmi skvělý materiál pro tvorbu „ušlechtilého hluku s dramatickovýchovným cílem“. Mnozí zaměstnanci muzea ale tehdy neměli pro naše bohulibé pohnutky pochopení, a tak byla letošní dílna v tomto směru daleko střídmější.

Návštěvníky při příchodu vítalo heslo „Podle způsobu praní moudrého poznáš.“, což bychom měli brát jako moudro obecné platnosti. Šlo se o „vyloženě prací dílnu“. Aktivity v lekci souvisely s prostorem tematicky. Úvodní aktivitou skupiny byly jakési reklamní šoty. Účastníci měli vydávat všechny ty roztodivné pračky, které se v expozici nacházejí, za něco jiného. To nebylo složité, protože u mnoha přístrojů by člověk na první pohled ani neřekl, že jde o pračku. Padaly nápady, jako varna na děti, kráječ zeleniny, zmenšovač (aby dívka mohla dát polibek svému chlapci, aniž by se musela ohýbat), gril a flašinet v jednom, kolébka nebo drtič kostí (v případě, že potřebujete peníze od pojišťovny).

Poté následovala „probouzecí“ aktivita, takřka spící skupiny. Děti se najednou ocitly v pomyslné pračce a měly si vybrat, jakou částí oblečení jsou. Jeden byl supermanskou ponožkou, druhý zas neviditelným pláštěm, třetí červeným korzetem, další puntíkovanými punčochami a v bubnu naší dramaťácké pračky se objevila i stokoruna. Vymyšlený materiál byl využit beze zbytku. Obsah pračky se rozdělil na kopičky, přičemž každá byla něčí. Účastníci měli za úkol vymyslet čí.

Za nějakou dobu už jsme tady měli čtyři postavy. Šárka je roztěkaná vysoká blondýna s dlouhýma nohama. Neumí se moc oblékat, vždycky na sebe vezme nehodící se kusy oblečení a sem tam se jí stane, že v punčoše zapomene třeba stokorunu. Kamil Šatovský nemá rád ženy, zato má rád muže. Přesto preferuje dámské oblečení před pánským, rád nosí kupříkladu zástěru. Nemá vlasy, ani zaměstnání. Má plnovous a 25 praček, které slouží jako bytečky jeho 25 koček. Rozhodně ale nejde o nejzvláštnější vymyšlenou postavu. Je tady ještě Gertruda, mužatka neznámého pohlaví, která kromě toho, že je narcistická, je i pedofil. Krycím jménem Bachyně s typickým gestem (vystrkování hrudníku). No a Felix, ten je neviditelný.

Tahle skvadra se potom měla setkávat nad pračkou. Struktura byla taková, že dvojice vždy ukázala živý obraz, ke kterému výstup směřoval, potom první obraz a ten rozehráli. Co se všechno mohlo stát mezi těmito lidmi, nechám raději na vaší fantazii.

Další cvičení bylo vytváření zvuků s využitím valch, pračky, hrnce, dveří, topení... Ale v menším, pouze v zadní místnosti. To však nevadilo, protože se podařilo vytvořit velmi rozmanitou zvukomalbu. Děti si zvuky posílaly po kruhu a nakonec spojily v kapelu. Ani to ale účastníkům energie nedodalo, chtěli si spíše povídat, a tak se zařazení další aktivity ukázalo nebezpečným. Šlo totiž o rozhlasovou hru, při které měli mít diváci zavřené oči.

Je zvláštní, že téma praček, prádelny, povlečení a kytičkovaných polštářků vzbuzuje v dětech takovou touhu po hororu. Objevují se motivy ducha mladé dívky, žehličky, která zabije druhou žehličku, nebo skřípění nehtů při odtahování mrtvoly.

Někomu tři hodiny intenzivní práce utekly jako voda, na některé to bylo moc velké sousto. Všichni ale projevovali, byť ospalou, spokojenost a po závěrečné hře „na Kevina“ se rozešli s nově rozšířenou fantazií v oblasti prádla, van a prádelen.

Honza Mrázek

NA SLOVÍČKO...

.....S VÍŤOU MORÁVKOVOU, KAMENICÍ

Když vstupuji do dílny paní Víti Morávkové, která vede dílnu zaměřenou na přetváření kamene, vstupuji do oázy klidu. Na dvoře svitavského muzea se usilovně pracuje, a přesto je zde cítit uvolnění a pohoda. Někteří tvoří z kusu kamene originální misky, jiní pracují na drobných špercích. Všichni jsou plně pohrouženi do své práce a já se ptám paní Morávkové:

Jak jste se dostala ke svému povolání?

To není povolání, to je obrkůň. Já jsem původně učitelka matematiky a výtvarné výchovy a věděla jsem, že chci výtvarničit. Potom jsem se přivdala na venkov s velkou zahradou a cítila jsem, že to tam chce nějak výtvarně pojednat. Potom mně ale jeden výtvarník řekl, že cítím dřevo jako kámen... A dělám to už třicet let.

Paní Morávková otevírá album svých prací... Já nestačím žasnout nad nádhernými objekty umístěnými v její zahradě, ale i nad ostatními jejími díly, a ona vypráví. Ukazuje na dřevěnou sochu schoulené dívky.

Tohle je moje první. Přišla jsem k sousedovi na zahradu a on tam měl starý špalek na štípání dřeva. A z něho vznikla ona – vidíte, tady má díru na hlavě od toho štípání.

V albu nejsou pouze díla kamenná či dřevěná, ale také gobelíny a některá díla z papíru. Ptám se tedy, čím jsou jí jednotlivé materiály blízké a jaké v nich spatřuje největší rozdíly.

To je jednoduché. Pracuju se vším. Když je kámen, sešrotuju kámen, když papír, tak papír.

Pozastavujeme se právě nad nástěnnými obrazy vytvořenými z roliček papíru.

Ženský většinou skončí u košíčků, já jsem to zkoušela různě zamotávat a víc si s tím pohrát.

Listujeme jejím albem dále, její tvorba měla vývoj...

Na začátku byly rostliny, motivy lásky, rodinné motivy... Jedno navazuje na druhé. Hodně se tam promítá i to, že jsem ženská. Já o věcech nemluvím, zpracuju všechno do dřeva.

Ukazuje na sud sešitý z dřevěných plátů.

Jeden chlap tvrdil, že nejde vyrobit sud bez obručí, tak jsem mu ukázala, že to jde. Ty pláty jsou sešité kůží. Vidíte, zase je tam ženství – je to šité.

Na závěr jsem se zeptala, jaké umělecké dílo ze své zahrady či domu by oživila...

Asi bych nic neoživovala. Mám zahradu živou dost – jsou tam stromy, sem tam nějaká srnka... Takhle mi to vyhovuje.

Nejvíce vám ale o paní Vítě Morávkové řekne přímo její tvorba. Zadáte-li do internetového vyhledávače heslo „U Morávků 2007“, dozvíte se více.

Děkuji za rozhovor.

Andrea Pavlíčková

ZAHLÉDLI JSME...

NA SLOVÍČKO...

... SE ČLENY SOUBORU ZATÍMBEZEJMÉNA, GYMNÁZIUM A ZŠ FR. KŘIŽÍKA, PLZEŇ

Kdy jste přijeli na DS?
V sobotu.
Co jste si zatím nejvíc užili?
Naše představení.
Já asi ty doprovodný programy.
Jak byli ti kouzelníci, to byla fakt sranda.
Já volný hodiny na ubytovně.
Jak jste se dostali k této předloze?
Díky panu učiteli, který tu knížku vybral.
Nám se líbila, tak jsme řekli jo.
Co vás na tom lákalo?
Není to obvyklý, je to něco nového.
Je to jiný téma, než jsou normálně.
Hlavně, že tam jsou jak vtipný prvky, tak normální vážný témata.
Co na to říkali kluci, když jste se rozhodli dělat tohle představení? Chtělo se vám do toho?
Je to divný.
Nejdřív jsme to začali připravovat, a teprve pak nám řekli, že budeme v šatech.
Měli jsme nácviky.
A jak ty nácviky probíhaly?
Holky přivezly úplně velký kufry a v tom prostě všechny ty šaty.
Tak nejdřív jsme se prošly my holky v šatech, aby to kluci viděli, a pak jsme si měly vybrat jednoho kluka.
Ne, kluci si vybírali nás.
Chodili jste v nich i normálně, třeba ve městě?
Nenenenenene.
Takže se vám chození v šatech nelíbilo?
Ale jo, ušlo to, sranda.
Roli Denise jsi dostal ty. Bylo to dobrovolné, nebo to byl černý Petr?
Ne, to už jsem věděl, když jsme to četli, protože to akorát na mě přímo sedělo.
V tý knížce je uvedená výška holky a kluka a kluk byl cca o 15 centimetrů menší, tak jsme nějak tušili, že to bude Eliška a Adam.
V těch šatech vypadal nejrealističtěji.
Setkali jste se někdy s odmítnutím u diváků.
Nepřipadlo jim někdy divné, že jste převlečení za holky?
Když jsme postoupili na městském kole, tak tam byli malé děti, myslím, že prvňáčci, a ty řikali „nééé!".

Myslíte si, že si každý může nosit, co chce?
Jasně, ale vypadá v tom většinou hrozně.
Náhodou, Adamovi to slušelo.
Upřímně, myslím, kdyby takhle vyrazil do města...
Kdybych ho viděla zezadu, třeba jak měl ještě tu paruku, tak bych to nepoznala.
To se vám nikdy nestalo, že si vás starší člověk splet?
Já jsem jednou hrála kluka a jeho mamka si myslela, že jsem kluk.
Ona měla ještě rovnátka, takže mluvila hůř a mamka právě řekla: „Hele ten kluk, co hrál dýdžeje, mluvil hodně špatně." No a já: „Mami, to je holka."
Myslíte si, že má omezení v oblékání opodstatnění?
Zrovna by nebylo nejlepší, kdyby se po škole producíroval kluk nahoře bez trika.
U některých by to rozhodně odmítaný nebylo.
Já vím.
Vydávali jste se někdy za někoho jiného?
Ne úmyslně. Spíš se mi v dětství stalo, že mi řekli: „Ty jsi ale hezkej chlapeček."
Komu ne.
Holky, zkoušely jste se převlécť za kluky?
V tom není rozdíl.
To je jednoduchý. Jenom kalhoty, tričko.
Jediné, co může holka udělat, aby vypadala jako kluk, je vzít si košili, kalhoty s chlapskym poklopcem.
Jak se liší chlapskej poklopec od ženskýho?
(Dívčí hlas) Já mám poklopec doprava.
(Klučičí hlas) Já taky.
Ty máš chlapský kalhoty, no Bety.
To jsou Krtečkovo kalhoty.
To není fér.
Nějaká poslední slova do rozhovoru?
Bety, můžeš si za to sama.
Chudák Bety.

... SE ČLENY SOUBORU NA POSLEDNÍ CHVÍLI, ZUŠ OSTROV

Jak se vám dneska hrálo?
Dobře.
Prvně nám teda líp komunikovalo publikum, ale...
V tom druhém jsme zahráli líp.
V prvním jsme nalezli chyby, ve druhém jsme je opravili.
Akorát se tam zkazilo něco jinýho.
Jak dlouho spolu hrajete?
Podle toho kdo.
Někteří i sedm let.
Úplně od začátku hrajeme Kuba, Matěj, Dominik, Ondra a já. Hrajem spolu sedm let, až teprve postupně přicházeli ostatní.
Já jsem tu třeba třetí rok, Vojta druhý.
Já pět šest – máme tady dva nováčky.
A pokolikáté jste na Dětské scéně?
S představením? Poprvé.
Mě by zajímalo, co na představení říkaly vaše matky.
Když to viděly, říkaly, že je to docela výstižný.
Že je to u všech všude stejný.
Čím vás tedy štvou?
Všim.
Nééé, to za ne.

Tak dejte příklad.
Jsou na mě zlý.
Třeba ta moje, ta učí asi půlku lidí tady.
Moje mamka tady učí úplně všechny.
Moje mamka tady učí druhou třídu. Protože my jsme Béčko a oni Áčko.
My jsme takový učitelský děti.
Nás tady vlastně chodí většina do jedný třídy.
Čím ještě vás štvou?
Mně třeba leze do všech věcí.
Jo, že všechno kontrolujou.
Uklízení.
Neustále se učit.
Zákazy.
Nějaké zajímavé zákazy?
Jak ti jednou zakázala dělat něco na keramice.
Šli jsme někam na keramiku, bohužel s mou matkou, a něco mi tam zakázala dělat, ale já už si to moc dobře nepamatuju.
Ona tě nějak seřvala, že jsi chtěl dělat Golema a nedělals ho.
Mě by tedy zajímalo, kdo ti po představení pere tričko od kečupu?
Pračka.
A kdo ji pouští?
Matička.
Aha... Jak jste přišli na Jamieho a upíry?
Na soustředění.
Pizzou.
My jsme měli totiž soustředění a paní učitelka nám řekla, že nám chce něco přečíst, jestli se nám to líbí.
A pak ještě byla pizza.
Ale měli jsme etudy, jako co dělají puberťáci s matkama, jak se vlastně otravujou navzájem.
Takže jsme vlastně každý parodoval svou matku.
Máte rádi horory?
Horory milujeme.
Třeba Sirotek – Orphan.
Na to se podívejte, to je boží film.
Vydali jste se někdy v noci na hřbitov?
Jo, s kámošem.
Ne.
My jsme nešli přímo na hřbitov, ale cestou kolem hřbitova, tam taky svítily svíčky...
Já jsem se bál, když jsem šel kolem blázince.
My jsme tam šli zapálit svíčku, takže jsme se ovnervy nestarali.
Jaké to je dnes končit DS?
Tak my doufáme, že se sem zase někdy vrátíme.

... SE ČLENY TANEČNÍHO STUDIA LIGHT PŘI ZUŠ NA POPELCE, PRAHA 5

Ve Svitavách jste už poněkolikáté...
Po čtvrté.

Nezačíná vás to nudit?
Ne.
Co je na DS tak výjimečného, že si ji pořád užíváte?
Je to čím dál víc zajímavější sem jezdit každý rok znova.
Že tu tančí i jiné soubory.
Člověk se poučí o konkurenci, kterou má nejen v Praze.
Je tu spousta hezkých představení.
Viděli jste jich hodně?
Tak středně.
No letos moc ne.
Asi šest představení.
Vy jste takový zvláštní soubor, jste především tanečníci, proto pro vás mám přichystané speciální otázky, třeba jestli byste mi vysvětlili, **jaký je rozdíl mezi tancem a divadlem?**
Je tam hodně společných věcí.
V divadle člověk vyjadřuje svět výrazem a tím, co říká, a v tanci zase tím pohybem a také výrazem.
My jsme soubor, který chce ukázat, že umí tančit a že není rozdíl, jestli se tančí nebo hraje.
A co mají tedy divadlo a tanec společného?
Výraz, u obojího se musí člověk nějak tvářit.
Kostýmy.
Co není v tanci, je ve výrazu.
Jak se dostáváte od slov nebo příběhu k tanci?
Rozdáme si práci a pak spojíme, co bylo dobrý. Napíšeme třeba nějaký téma a ve skupinách vymýšlíme, co by bylo dobrý.
Na začátku se pracuje i s mluveným slovem a tancem.
Já si pamatuji, že s představeními hodně jezdíte do zahraničí.
Vrátili jsme se zrovna z Paříže Předevčírem.
Letadlem, potom jsme hned nastoupili do autobusu a jeli sem, takže máme ještě všechny věci z Paříže v batohu.
A jak jste si to užili v Paříži? To je možná zajímavější otázka, než jak jste si to užili ve Svitavách.
Tancovali jsme pod Eifelovkou.
A byli jsme na Eifelovce.
Jak jste se dostali k tomu, že jste hráli pod Eifelovkou?
Prostě jsme si řekli, že to bude dobrý, že si uděláme reklamu.
To jste kvůli tomu přijeli do Paříže?
My jsme tam byli na výměnném pobytu. Bydleli jsme tam v rodinách a pak ty francouzské děti zas přijedou k nám. My jsme tam hráli Trpaslíka, Mikuláše, co jsme hráli loni, a dělali jsme dílny pro děti.
Jak jste se dorozumívali?
Anglicko-francouzsky a řečí těla.
Ještě polsky.
(Vedoucí Lenka Tretiagová) Trpaslíka hráli ve francouzštině. Hlavní vypravěč byl celý ve

francouzštině.
Kde jste na Trpaslíka přišli?
Z takový knížky.
A začali jsme to dělat v Křenovicích.
To je taková krásná chata po... Bydlel tam Šlitr.
Jak jste příběh o trpaslících zkoumali?
Lenka nám ho četla a my jsme na to něco vymýšleli.
Co vás na tom lákalo? Přeci jen to není tradiční pohádka.
Že se to podobá hodně realitě.
To poučení.
Že malí lidi dokážou velký věci.
(Vedoucí) Ono je to trošku o tom, že se smáli Terezce, že je malá. Tak jsme chtěli dokázat, že i malí lidé jsou strašně šikovní a nikdo se jim nemusí smát.
Nějaké slovo na závěr?
Doufám, že se přijedeme podívat i příští rok.
Určitě.

Ptal se Ondřej Kohout

LEKTOŘI A KOUZELNÁ HŮLKA

Kdybys mohla kouzelnou hůlkou oživit umělecké dílo, jaké by to bylo?

HEDVIKA ŠVECOVÁ

Sochu svaté Hedviky. Nestává se mi, že bych měla možnost povídat si s nějakou jinou Hedvikou, tak to vyvažuji častými vnitřními monology. Ale se svatou Hedvikou bych si pokecala moc ráda!

Jaké umělecké dílo by asi chtěla oživit Vendula Kecová?

No, pro Vendy by bylo asi lepší, aby proměňovala živé věci v umělecká díla. Ale abych odpověděla na otázku: Myslím, že by zvolila obraz Paula Kleea Zlatá ryba. Je totiž tak chytrá, že by si nezapomněla ještě přát tři přání.

VENDULA KECOVÁ

Kdybych mohla kouzelnou hůlkou probudit k životu umělecké dílo, zkusila bych oživit jednu ze čtyř soch, které shlíží z českobudějovické radnice na náměstí – sochu Spravedlnosti. A proč? Myslím si, že se spravedlnosti na mnoha místech nedostává. Určitě by se nám hodila všem, že?

Jaké umělecké dílo by asi chtěla oživit Hedvika Švecová?

Pro Hedviku bych oživila loutku krásného prince z loutkového divadla řezbáře Petruse (které je vystavené ve svitavském muzeu), aby tak měla po svém boku úžasného muže a nebyla v naší společnosti „zasloužilých matek“ smutná, když všechny posíláme SMSky svým starostlivým manželům, že je nám na Dětské scéně ve Svitavách dobře.

...LEKTORŮ V INTERNÍ I VEŘEJNÉ DISKUSI O PŘEDSTAVENÍCH 5. BLOKU

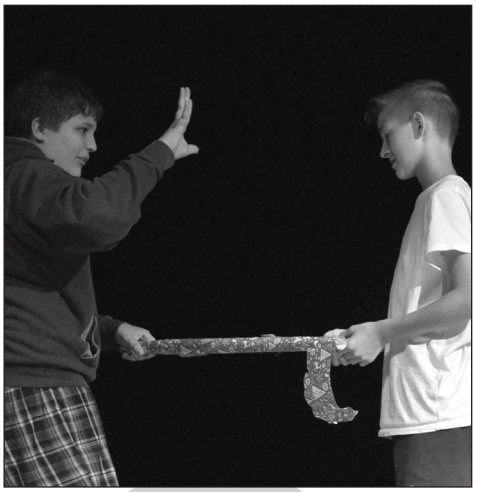

KLUK V SUKNÍCH

Soubor Zatímbezejména Gymnázia a ZŠ Fr. Křižíka z Plzně si vybral k nastudování prozaickou předlohu Davida Walliamse (dramatizace a režie František Kaska). Kladli jsme si především otázku, jaké je hlavní téma, o kterém nám chtějí hrát, protože to z inscenace jasné nebylo. Na začátku exponují skutečnost, že Denisovi chybí matka, která od rodiny odešla (proč, to nevíme) a žije jen se svým otcem (který se o jeho problémy moc nezajímá) a bratrem. Ale už se nedozvídáme, jestli jeho záliba v ženských šatech souvisí právě s absencí matky. Nebo řeší svoji identitu? Pak by ale byl závěr představení kontraproduktivní, protože by působil jako zesměšnění Denisových problémů. Nebo jde jen o odlišnost obecně? (Dozvěděli jsme se, že o té chtěli hrát.) Nebo řeší svoji sexuální orientaci? Není totiž vůbec jasné, že Lisa se mu od začátku líbí jako holka klukovi, takže i tuto otázku jsme si položili. A proč se Lisa začne kamarádit s Denisem? Kvůli jeho zálibě v ženské módě? A chce mu pomoci, nebo se jen pobavit? Jenže členové souboru převlečení Denise do ženských šatů nehrají jako vtip. Můžeme se domnívat, že chtějí hrát o nějaké Denisově proměně, ale postrádáme situace, které by nám umožnily jakýkoliv záměr přečíst. Také se bohužel posléze vytrácejí komentáře vypravěčky, takže netušíme, co si Denis myslí a co by chtěl. Domníváme se také, že scénografické řešení inscenaci příliš nepomáhá (funkční je jen v úvodní scéně v televizní talk show či jako molo pro módní přehlídky, snad i jako tribuna na hřišti), protože nutí děti být pořád frontálně vedle sebe a neumožňuje jim vytvářet situace, jen se vypráví, a to bez zaujetí vztahu. V tomto smyslu se pozitivně vymykají roztleskávačky. A závěrečná proměna otce v chování k Denisovi není bohužel dostatečně motivovaná. Určitě jde o zajímavý pokus vyslovit se k něčemu, čím děti nejspíš žijí, ale soubor si s tím nedovedl inscenačně poradit.

JÓÓÓ, TY MATKY

Povídka Briana Jacquese Jamie a upíři bývá divadelně zpracovávána poměrně často. Soubor Na poslední chvíli, ZUŠ Ostrov, se jí v dramatizaci a režii Lucie Veličkové zhostil velmi dobře. Příběh a jeho téma jsou nám sděleny srozumitelně a jsou nápaditě zdivadelněny. Výborný je klíč, který vychází ze scénografie. Děti celou dobu jednají, hraje se v nadsázce a s humorem. Výborně funguje zmnožení matky, kterou hraje šest dívek a každá je v této roli trochu jiná, což nese více významů – například, že příkazů maminky bývá hodně a že přesto nejsou všechny maminky úplně stejné... A nádherně zafunguje scéna dětství matek, kdy říkají stejné repliky při dětské hře. Představitel Jamieho byl šikovný, dohrával situace a všechny děti v situacích skutečně jsou. Jen je trochu škoda, že v partě se v jejím víceméně realistickém hraní rozšířené významy a znakovost poněkud vytrácejí. Krásně se hraje se scénickými prvky, kdy se přestavěním plůtku a truhlíku s květinami rychle mění prostředí (parta se setkává na hřbitově) a kdy paraván s oknem v pozadí slouží jako kuchyňské okno i hrob upíra s keřem a „hnusnou zelenou hmotou“ (škoda že i v noční scéně zůstává nasvícen). V řešení prostoru se jevila trochu problémem cesta k upířímu hrobu a zpět pouhým kroužením kolem paravánu, což zřejmě mělo znázornit vzdálenost, ale pak poněkud nelogicky parta na Jamieho vidí a hodí po něm housku. Krásně byl vyřešen konec, kdy se po „buzeraci“ upířího kluka jeho matkou začne ozývat Jamieho opakované odříkávání textu „Celá moje máma“ a pak si Jamie s upířím klukem podají ruce.

TRPASLÍK BYL LESA KRÁL

Taneční studio Light při ZUŠ Na Popelce, Praha 5, vycházelo z předlohy Zdeňka Šmída O posledních trpaslících (dramatizace a režie Lenka Tretiagová), z níž si pro své potřeby vzali jenom něco a také se pokusili o jiný výklad. Z jeviště se na nás valila obrovská energie dětí a jejich propojení je i při velkém věkovém rozdílu absolutně partnerské. Oceňovali jsme, že se daří propojení stránky divadelní se stránkou taneční, ale přes silný estetický zážitek jsme většinou měli problém s porozuměním příběhu a snažili jsme si ho převyprávět. Nejspíš to bylo i proto, že nám občas unikla některá replika. Navíc chlapec, který převozníka hrál a tančil, v závěru skončil v akci a rozpoložení stejném jako byl na začátku, což nám nepomohlo téma interpretovat, a tak jsme pro to hledali různá vysvětlení. V úvodu je spokojený, chudý a sám, ale je užitečný a slýchá jemňoučkou písničku, zatímco když se mu v závěru splní jeho sny – zbohatnout, postavit si nový dům a najít ženu, což se mu podaří díky převezení trpaslíků do jiného kraje, tak přestane být užitečný, a zřejmě proto ztrácí schopnost slyšet tu písničku. Napadlo nás mimo jiné, že to může být o dospívání, kterým také něco z dětského věku ztratíme. Ale také jsme si kladli otázku, proč chce v závěru unést královnu trpaslíků? Aby nebyl sám? Některé situace jsme tedy přesně nepřečetli, ale jinak je zde řada herecky dobře udělaných situací – například představitel převozníka krásně zahraje, když poprvé uvidí trpaslíčky. Vůbec je v některých situacích integrace herectví s tancem silná a působivá. Takže i přes zmíněné otazníky jde o celek esteticky a emotivně nesmírně působivý.

Alena Exnarová

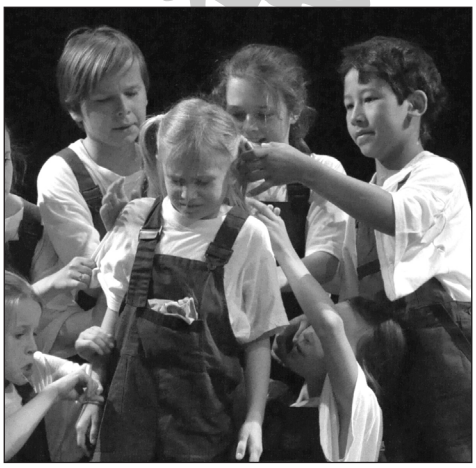

VČERA JSME VIDĚLI...

KLUK V SUKNÍCH, ZATÍMBEZEJMÉNA, GYMNÁZIUM A ZŠ FR. KŘIŽÍKA, PLZEŇ

JÓÓÓ, TY MATKY, NA POSLEDNÍ CHVÍLI, ZUŠ OSTROV

TRPASLÍK BYL LESA KRÁL, TANEČNÍ STUDIO LIGHT PŘI ZUŠ NA POPELCE, PRAHA 5

ZEPTALI JSME SE...

...NA DIVÁCKÉ DOJMY Z PŘEDSTAVENÍ 5. BLOKU

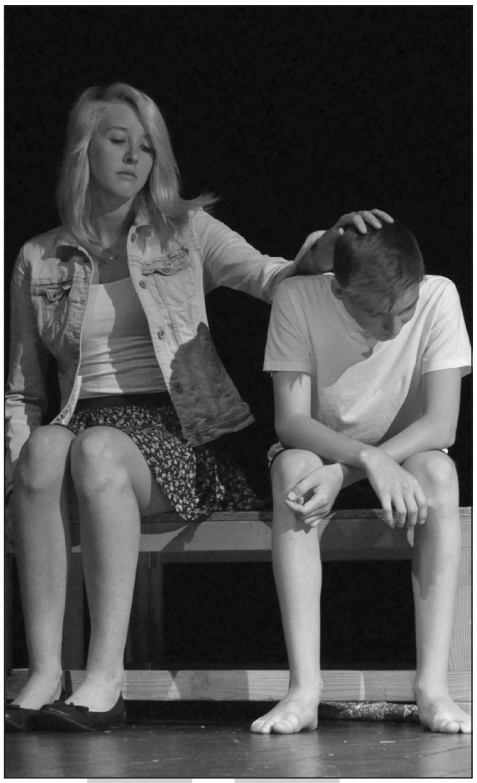

CO SE VÁM LÍBILO V PŘEDSTAVENÍ KLUK V SUKNÍCH?

Martin, 12 let

Líbila se mi přehlídka šatů a rychlé převlékání.

Petr, 11 let

Kluci v šatech byli fakt vtipní.

Kateřina, 10 let

Balón na tyči, to bylo vtipné.

Marta, 12 let

Mně se líbilo stopování. Co by chtěl Denis udělat, ale nakonec to neudělá.

Petr, 11 let

Líbilo se mi, jak byl Denis na hodině francouzštiny a řekl učitelce, že má nesrozumitelný přízvuk.

Michal, 12 let

Zástěna. (Trio hochů tvořících paraván – pozn. red.)

Jan, 12 let

Rádž. (Postava v příběhu – pozn. red.)

Pavel, 14 let

Přezdívka BigMcMenu a kola light v souvislosti s ním.

Petra, 13 let

Hodně se mi líbila indická máma.

Jirka, 11 let

Dobrá hudba.

Eliška, 12 let

Líbilo se mi kopání si s míčem.

Lukáš, 13 let

Fajn téma.

CO SE VÁM LÍBILO V PŘEDSTAVENÍ JÓÓ, TY MATKY?

Magdaléna, 10 let

Mně tam zaujalo, jak třeba chtěl lézt přes plot, jak tam pak zpívali a jak nadávali a ten upír – a vlastně všechno

Janča, 6 let

Mně se nejvíc líbilo, jak s ním točili, jak poroučeli, jak chtěl jít přes plot a jak mu říkali ty hodiny a jak tam zpívali. A to je taky všechno.

Iva, 15 let

Všecko, to bylo dobrý divadlo. Scéna skvělá, kostýmy se mi líbily, osvětlení. Pak bylo super, jak tam byly ty upíří matky a pohybovaly s upírem a on se tam tak jako táhl a vypadalo to hrozně živě.

Bára, 15 let

Mně se líbí ten plot s kytkou. Jak jím měnil úhel pohledu.

Tomáš, 15 let

Bylo dobrý, že měli jednoduchou scénu.

Štěpán, 16 let

Mně se nejvíc líbila matka – jako matky.

Adéla, 13 let

Když to srovnám s jiným zpracováním, které jsem viděla, tak tohle bylo mnohem zábavnější. Tady to bylo vtipné a nebylo to uřvané.

Štěpán 16, Adéla 13, Klára 14, Honza 14, Míša 13

Nejvíc se mi líbilo, jak se vrátili do toho dětství matek.

CO SE VÁM LÍBILO V PŘEDSTAVENÍ TRPASLÍK BYL LESA PÁN?

Tereza, 13 let

Líbil se mi tanec.

Klára, 14 let

Dobrá byla roztomilost královny.

Martin, 14 let

Líbila se mi sehranost souboru.

Jakub, 13 let

Přeprava přes vodu.

Kateřina, 14 let

Zaujala mě sjednocenost v oblečení, to se mi fakt líbilo a potom výkony mladších dětí na jevišti.

Veronika, 11 let

Líbili se mi trpaslíci a délka představení. To jsem ocenila.

Petr, 12 let

Představení bylo jinačí než všechna ostatní.

Z DOPROVODNÉHO PROGRAMU...

VČERA JSME VIDĚLI...

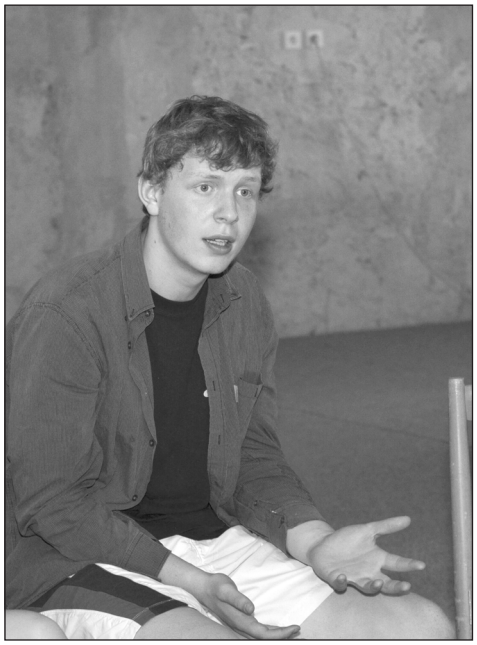

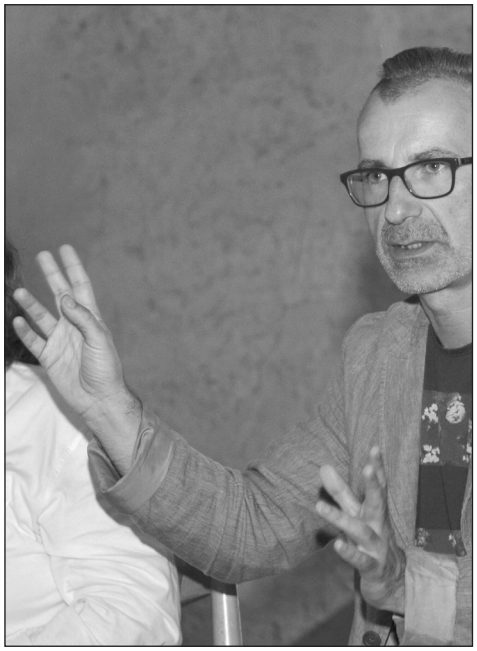

ZAPSALI JSME...

...Z DISKUSE O PŘEDSTAVENÍCH 5. BLOKU SE STUDENTY STŘEDNÍCH PEDAGOGICKÝCH ŠKOL

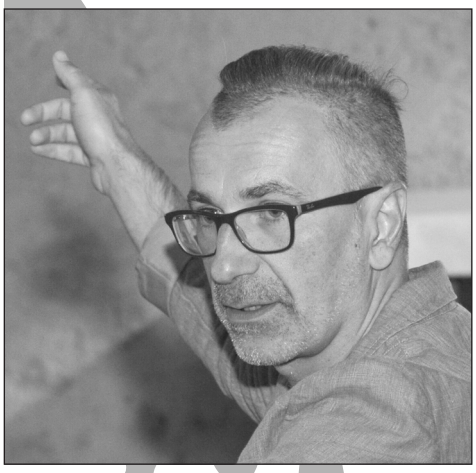

KLUK V SUKNÍCH

Diskuse o prvním představení se nesla v duchu hledání jeho tématu. Studenti nejprve popisovali, jak na ně představení působilo. „Bylo příliš jasné, všechno nám předložili, nemusela jsem nic hledat." Jasné to bylo, ale nikdo si nedovedl vysvětlit, o čem to bylo. Otázkou, jaké téma inscenace obsahuje, se seminaristé zabývali v průběhu celého hovoru o tomto představení. Shodují se, že soubor po celou dobu odkazuje na téma hledání identity. Vybral si téma, které mnohé velmi zaujme, ale nenaplnil jeho hloubku. Vnímají jej jako velmi závažné, ale způsob jeho sdělování s ním nekoresponduje. Stejně jako s ním nekoresponduje ani konec celého příběhu. Zde se objevují narážky na „americký happy end", neuvěřitelnost takového vyústění celého dění. Tam se pro ně téma změnilo na téma odlišných zájmů různých lidí, které pro ně nenavazuje na předešlé události. Radek Marušák přibližuje studentům, jaká je literární předloha této inscenace. V ní byla nadsázka, humor. Zde chyběla, a představení tak působilo velmi neuvěřitelně. Studenti tak plynule přecházejí k pojmenovávání divadelních prostředků, které byly v inscenaci užity. Líbila se jednoduchá scénografie, která zde fungovala. V prostoru se studenti orientovali, vždy věděli, v jakém prostředí se postavy nacházejí. Dokázali si živě představit, jak vypadá pokoj nebo fotbalové hřiště. Herecké výkony ale pro ně nebyly uvěřitelné. Uvažovali nad tím, že soubor nebyl s předlohou sžitý. Chápali, že sžít se s takovým tématem je těžké. Zaznívá také, že děti mluvily nesrozumitelně. Přisuzují to také tomu, že jsou si nejistí, necítí se v příběhu dobře. Na otázku, kde v představení viděli „divadlo", odpovídají, že pro ně bylo zajímavé, jak vypravěčka vracela situace zpátky; líbil se jim míč na tyči. Více jich ale nebyli schopni pojmenovat – na velké ploše divadelního představení jich bylo velmi málo. Během příběhu se nijak nevyvíjely vztahy mezi postavami. Postavy a jednání podle nich stojí vedle sebe, nejsou propojené.

JÓÓÓ, TY MATKY

V druhém představení oceňují seminaristé zmnožené ztvárnění matky. Každá matka byla jiná a dohromady tak vznikal její obraz. Chtělo by se napsat – ucelený obraz, ale studenti ji nevnímali jako jednu osobu. Chápali princip, který soubor nastolil, ale matka pro ně nebyla jednou osobou, vnímali na jevišti sedm matek. Otevřela se také otázka, zda zpracování matek nebylo příliš drsné. Nebylo, patřilo k poetice příběhu. Soubor vykreslil matku očima kluka, ale ponechal svým zpracováním divákovi prostor i proto, aby ji vnímal jako starostlivou a pečující. Všichni se shodli, že jednání hlavního hrdiny bylo zcela uvěřitelné. Vůbec nevypadával z role. Bylo mu jasné, co hraje. Stejně tak jako všem ostatním. Vždy věděli, co se děje a proč. Zaujala je také scéna s upířím synkem a jeho matkou, která jej ovládala svou kouzelnou mocí. Zde pro ně byly matky sjednocené. Diskuse se stočila ke scénografii. Jako první padá narážka na květináč, který seminaristy velmi rušil. V úvodní scéně podle nich „zjemňoval" prostředí, nerozuměli ale tomu, proč se objevil ve scénách dalších. Nepochopili, že jde o hřbitov. Nápis na tabuli, který květináč také zčásti zakrýval, dávali do souvislosti s rodiči či raubířstvím, ne se hřbitovem. Mátlo je svícení baterkou, neorientovali se v denní době. Také vnímání prostoru bylo problematické, především v případě prostředí hřbitova. Celkově ale studenti hodnotí inscenaci kladně. Je pro ně srozumitelná a zábavná, divadelní prostředky jsou zajímavé.

TRPASLÍK BYL LESA PÁN

„Líbil se mi pohyb, ale nevěděla jsem, co se tam děje." Tato věta charakterizuje část společné rozpravy nad posledním představením letošní Dětské scény. Radek Marušák tedy navrhuje, aby společně prošli celý příběh, provedli rekonstrukci děje. Ukazuje se, že příběh lze přečíst, ačkoliv zůstávají některá místa nejasná. Studenti nevěděli, proč trpaslíci odcházejí, nerozuměli únosu královny... I tato zpočátku slepá místa ale společnými silami vysvětlují. A přichází se na to, že nikomu vlastně nevadilo, že všemu nerozuměl, zůstal prostor pro vlastní fantazii. Představení sklidilo u seminaristů úspěch. Ocenili výběr hudby, líbily se jim kostýmy, a především tanec. Ten tam podle nich patřil, byl autentický a radostný.

V závěru Vlasta Gregorová, která diskuse seminaristů po celou přehlídku vedla, pochválila stoupající úroveň jednotlivých debat.

Andrea Pavlíčková

ZAPSALI JSME...

...NĚCO Z POSLEDNÍHO DĚTSKÉHO DISKUSNÍHO KLUBU SE ČLENY SOUBORŮ

V inscenaci **Kluk v sukních** sklidily jednoznačný úspěch převleky do dívčích šatů chlapecké části souboru, postavy prodavače a fandící maminky a hudba, která představení oživila. To se líbilo zejména těm, kteří inscenaci měli možnost vidět už na krajské přehlídce. A proč si soubor zvolil právě toto téma? „Aby se ukázalo, že i když je někdo jiný, tak to není špatný." Příběh prý také málokdo zná a ani téma není tak známé. Hodně se řešilo to, jestli klukům vadilo se převléknout do ženských šatů. Hlavní aktér představení: „Bylo to pro mě hodně těžký, nebyl jsem z toho šťastný, ale udělal jsem to kvůli souboru." Dále si někdo myslel, že byla možná hlavní postava homosexuál, ale k tomu neseděl konec. Také se řešilo, co se stalo s matkou hlavního hrdiny. Soubor prozradil, že to v předloze také není. Řešila se také délka představení („Bylo to takový rozcamraný.") A praktikábly: „Původně jsme hráli jen s židlemi, ale porota nám řekla, že to vrže a ruší." Dnes proto k vymezení prostoru soubor využívá jen dřevěnou konstrukci.

Heslovitě pro vás zaznamenáváme klady druhého představení **JÓÓÓ, ty matky**: Výstižné; dobrý nápad – matky ve zmnožení; sehranost souboru; kostýmy; vtipné; dobrá práce s málo rekvizitami a také „obdiv k Jamiemu s kečupem". V diskusi se řešila mimo jiné představa matčina mládí, protože ne všichni to jako onu představu pochopili. Pro někoho byl také záhadou nápis na plotě, který někteří diváci považovali za motto Jamieho skupiny. Několika divákům přišel námět jako ohraný, protože už ho viděli na jiných přehlídkách, ale ocenili, že „tady byl nejvíc kladen důraz na matky". Našla se i divačka, která prý stejnou věc zkoušela s jiným souborem v mládí, ale – „Vy jste byli lepší."

Inscenace **Trpaslík byl lesa pán** zaujala v pozitivním slova smyslu pohybovým sladěním souboru včetně malých dětí, z nichž diváci nejvíce ocenili představitelku královny. Líbily se i kostýmy. Hodně nejasno však bylo ve vnímání děje. Někdo neporozuměl, zda trpaslíci odjeli kvůli převozníkovi či kvůli všem lidem, jak se Petrovi podařilo vzít si šlechtičnu, či proč Petr unesl královnu trpaslíků (podle souboru proto, že nechtěl být sám). Nejasnost panovala i nad smyslem celého závěru: „Dosáhl, čeho chtěl, ale zapomněl na trpaslíky, to mi nebylo jasné." Soubor vysvětlil, že Petrovi se při vzpomínce na trpaslíky „vždy rozbušilo srdce", tedy že mu šlo o ty tehdejší emoce. Větší důraz byl prý kladen na tanec než na příběh, což některým vadilo, zatímco jiní to považovali za „zvláštnost", která z inscenace udělala osvěžující tečku za celou Dětskou scénou.

Martin Domkář a Klára Fidlerová

VČERA JSME VIDĚLI...

VČERA JSME VIDĚLI...

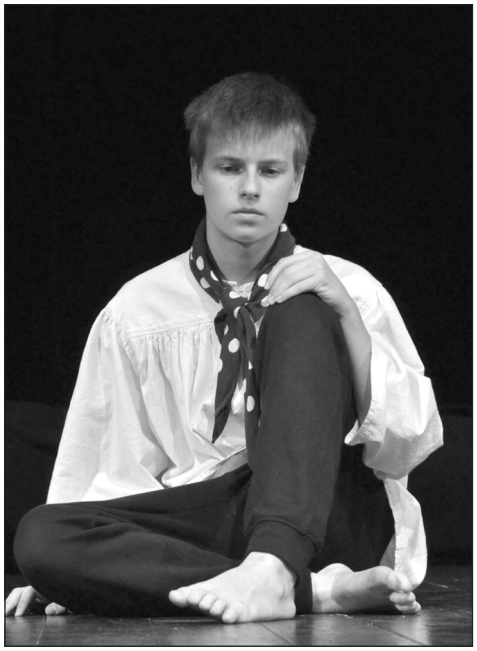

ASOCIACE...

...NA PŘEDSTAVENÍ PÁTÉHO BLOKU

Zajímaly nás vaše okamžité pocity, myšlenky, zážitky a dojmy záhy po představení. Náš „wordcloud" (slovní mrak) ukazuje, jaká slova a jak často byla zmiňována. Čím vizuálně větší slovo, tím častěji bylo oslovenými diváky vysloveno. Dnes k vám připlouvají slovní mraky na představení Kluk v sukních, JÓÓÓ, ty matky a Trpaslík byl lesa pán.

SEŠLO SE 1...

Moji milí drazí,

posílám vám svoje velké AHOJ z prostějovského hotelu u Jelínků, kde se připravuji na své zítřejší recitátorské extempore, zatímco většina účastníků má své „extempore" teď, v některé z místních důležitých putyk.

Mé první AHOJ patří samozřejmě redakci. I zde, v městském kulturním středisku DUHA (svou funkcí přibližně totožná s Fabrikou) na konci zapadlé chodby zejí dveře, na nichž se skví nápis REDAKCE velkými černými písmeny. Jako správný žurnalistický partyzán jsem už vnikl do místnosti, abych zcizil nějakou informaci. Předně musím říci, že prý bývají se svou prací, včetně tisku, kolem jedné hodiny hotovi. V čemž nás pravda celkem válcují. Na druhou stranu jich je více než nás a ve svých denících se omezují na počet dvanácti stran. Již jsem dnes dokonce odpovídal na anketu po představení. Každopádně, popřál jsem jim za naši redakci mnoho štěstí a oni zase popřáli nám.

Zdravím i svitavské seminaristy. Wolkrův Prostějov nabízí čtyři semináře, z nichž jsem si vybral hlasový workshop s Evou Spoustovou. Nevynechejte jedinou příležitost tento seminář absolvovat. Jiný pohled na lidské tělo je zde spojen i s jiným pohledem na svět, a i když se s ním nebudete chtít ztotožnit, je dobré ho znát. Ema Zámečníková na WP provádí cestou od scénáře k inscenaci, Martin Hak se zabývá anglickým slovíčkem „storytelling" a známý ostravský kavárenský povaleč Radovan Lipus má seminář kavárenského povalečství.

Mé další AHOJ patří zbylým recitátorům ve Svitavách. Vím, že už jich tam asi moc nebude, ale pochopte, že pro vás mám slabost. Mimochodem, už jste vyřešili spor, zda byla dřív recitace, nebo divadlo? Prostředí pro recitaci nemá v Prostějově chybu. Probíhá v městském divadle. Tato budova je téma samo o sobě. Mluví se o ní jako o nejkrásnější secesní stavbě na našem území, pod což bych se podepsal. Divadelní sál je obrovský. Proto jsou i židle přeneseny na jeviště a zavřením opony se vytváří nový, neuvěřitelný prostor, vonící po divadle. Jeviště i hlediště a nad hlavou nekonečná hloubka plná reflektorů a tahů. Recitátor zde nemá problém prostor umluvit ani navázat kontakt. Dnes recitovala druhá kategorie, což jsou recitátoři od sedmnácti do devatenácti let. Potom je ještě třetí kategorie, která je specifická neboť zahrnuje recitátory od dvaceti let až do konce života. Paradoxně právě v této kategorii bývá tradičně nejméně účastníků.

A poslední AHOJ bych chtěl poslat vám, mladým divadelníkům a hercům. Wolkrův Prostějov je přehlídkou divadla poezie. Nikdo vlastně přesně neví, co to divadlo poezie je. V propozicích je psáno, že jde o divadlo, které nestaví na dramatickém textu (tedy divadelní hře), ale inscenuje jiné předlohy; básně, ale i povídky, knihy apod. Už jsem viděl čtyři představení. Témata středoškoláků a vysokoškoláků jsou samozřejmě hodně odlišná od vašich témat. Objevují se tu motivy ztráty iluzí, znechucení ze současného světa nebo zoufalé hledání pravdy i v extrémistických ideologiích, jako třeba neonacismus. Přeji vám, malým kumštýřům, abyste tato témata nemuseli ještě dlouho řešit, a až na to dojde, tak mnoho síly a elegance! Stejně jako ji má řada účastníků Wolkrova Prostějova.

Tak se tedy s láskou rozlučte se Svitavami! Nechtělo se mi odsud, ale život jde dál a člověk musí být spokojen tam, kde zrovna je. Což na Prostějově nedá velkou práci. Vy účastníci, kteří chcete i po ZŠ zůstat v kontaktu s divákem, tedy vězte, že Wolkrův Prostějov je náhrada bezezbytku rovnocenná.

S láskou Váš Honza Mrázek

Z REDAKCE...

V závěrečném čísle Deníku Dětské scény 2014 vás rádi informujeme, že **Čestným SPRDem** po osmi dnech dlouhého jednání a dohadování pětičlenné komise odborníků byla oceněna **IVA VACHKOVÁ** za dlouholetou skvělou redakční a šéfovskou práci v DDS. Teď již víme, zač je v Pardubicích perník.

Tak Ivo, gratulujeme!

SEŠLO SE 2...

Statistika anonymního posluchače diskusí pro dospělé

V pěti diskusích zazněla nejčastěji tato slova:

FUNGOVAT – NEFUNGOVAT

ČÍST

SDĚLENÍ (ve všech tvarech)

ALE v trojnásobném počtu než všechna výše uvedená slova, zaznělo slovo JAKOBY.

Před vyhodnocením měl anonymní posluchač dojem, že je tady všechno doopravdy!

Báseň věnovaná lektorce semináře S Vlastě Gregorové.

Doporučujeme číst pomalu, výrazně, jako pro děti mateřské školy. Účinek se tím násobí.

My do Svitav jsme přijeli,
aniž bychom věděli,
co tu na nás čeká!
Tento pobyt bude drahý,
vždyť naše lektorka je z Prahy,
každý se jen leká.
Seznámení v úvodu,
to nebude na škodu.
Já jsem Vojta, to je Mirka,
Pepa, Michal, Sabina,
Karla, Lucka, Verča, Terka
a vyhrála to Jiřina.
S příběhy jsme pracovali,
na skřítky, ptáky, tygry hráli.
Paní Vlasta to vše řídí,
„každý hraje, nic nešidí".
Koho by to napadlo,
vždyť my hrajem divadlo!
A co říci nakonec?
Co vám budu vyprávět.
Skončilo to, spadla klec,
ale kdo ví, za pár let...
Teď už domů pojedem,
tak pojďme si hrát s příběhem!

Napsali účastníci semináře S

KOMIKS - GLOSA DNE

...MEDITACE

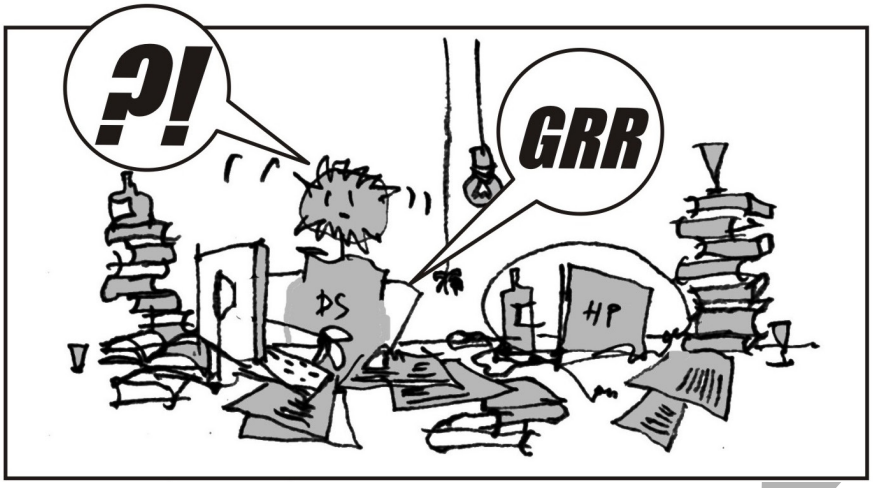

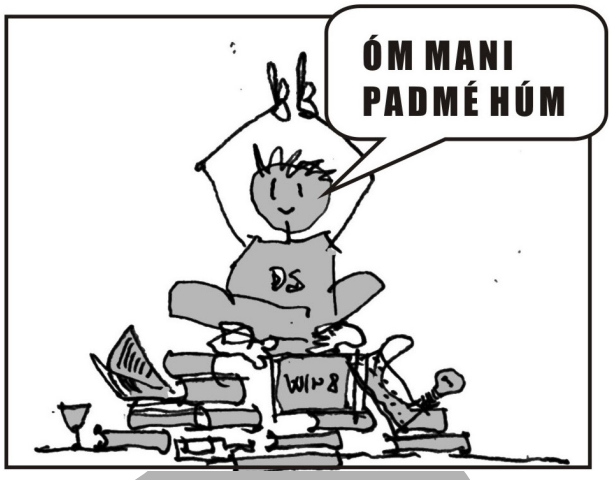

ZRCADLOVÝ REDAKČNÍ ŠOTEK

Dnes se mi stala zajímavá příhoda, o kterou bych se s vámi chtěl podělit. Jako obyčejně jsem absolvoval cestu do 3. podlaží Fabriky, abych odevzdal své příspěvky do redakce, a pak jsem šel na diskusi. Když v tom uvidím malou zavalitější postavu, která táhne jeden výtisk Deníku DS pryč. Hned jsem měl jasno: Zrcadlový redakční šotek! Sundal jsem batoh a vyndal foťák. Nebyl jsem dost rychlý, a tak než se teleportoval, stačil jsem mu vyfotit hlavu. Přeji tedy redakci, aby ho dopadla a neměla s ním žádné problémy.

Aleš Sutnar, redaktor - dopisovatel

NEPŘEHLÉDNĚTE...

Představujeme vám zcela novou publikaci mladého kolektivu autorů s názvem **VELMI ZVLÁŠTNÍ PROJEKTY PRO DRAMAŤÁKY**. Obsahuje výběr pěti dramaticko-výchovných projektů určených dětem od 142 do 148,5 centimetru.

Součástí knihy je jako příloha papírový metr, aby se všichni účastníci projektu mohli před začátkem přeměřit. Kdo je vyšší nebo menší nemůže do projektu vstoupit.

Projekty vycházejí z praxe Neslyšících, v některých případech absolventů plaveckého kurzu na ČVUT TV. Vznikly za spolupráce katedry logiky a veterinárního lékařství. Látky byly čerpány z psychiatrie, egyptologie, kynologie, filatelie a mykologie.

Knihu lze objednat na stránkách nakladatelství Dortál: http://www.sachr.cz.

Přejeme sladké čtení.

OMLUVENKA

A opět je zde naše stálá rubrika. V tomto čísle se omlouváme anglickému lektorovi Michaelu Supplovi. Supple přeloženo do češtiny – ohebný, pružný, sytý, plný (vztahující se k chuti) – se nám na našich stránkách proměnilo v Supplera, což by mohlo mít celkem blízko ke slovesu suplovat, což by ostatně nebylo vůbec od věci. Jelikož Micheal Supple tak trochu suploval za Geoffreyho Readmana, který měl vést seminář původně. Ale Michael je pružný a ohebný, skvěle suploval seminář A a také s nadhledem přijal tento redakční překlep. Děkujeme!

PROGRAM DĚTSKÉ SCÉNY 2014

ČTVRTEK 19. června

8.30–12.00	semináře pro dospělé účastníky A, B, C, S	Fka

OZNAČENÍ PROSTOR

Fka	Fabrika Svitavy

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY - ČÍSLO 6

Redakce: Hana Volkmerová (editorka), Andrea Pavlíčková, Jan Mrázek, Ondřej Kohout, Alena Exnarová, Pavel Kocych (grafika a sazba), Ivo Mičkal (foto), Jazz Jameson čtyřnožec. Tisk: DTP centrum Svitavy. Redakce sídlí ve 3. patře Fabriky Svitavy. Neprošlo jazykovou korekturou. Uzávěrka čísla 6 - 19. června 2014 v 00:43. Náklad 120 ks.